

Presuda Suda (prvo vijeće) od 6 listopada 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Varhoven kasacionen sad (Bugarska)) – Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad/TOTO SpA – Costruzioni Generali, Vianini Lavori SpA

(Predmet C-581/20) ⁽¹⁾

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Članak 1. stavak 1. – Građanska i trgovačka stvar – Članak 35. – Privremene mjere i mjere osiguranja – Tužba koja se temelji na ugovoru o izgradnji brze javne ceste sklopljenom između javnog tijela i dva društva privatnog prava – Zahtjev za privremenu pravnu zaštitu u vezi s kaznama i jamstvima koji proizlaze iz tog ugovora – Odluka o privremenoj pravnoj zaštiti koju je već donio sud nadležan za meritum”)

(2021/C 490/13)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Varhoven kasacionen sad (Bugarska)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

Tuženik: TOTO SpA – Costruzioni Generali, Vianini Lavori SpA

Izreka

1. Članak 1. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da zahtjev za privremenu pravnu zaštitu koji je podnesen i provodi se pred sudom države članice u skladu s pravilima općeg prava te koji se odnosi na kazne na temelju provedbe ugovora o izgradnji brze javne ceste sklopljenog nakon okončanja postupka javne nabave čiji je javni naručitelj javno tijelo potpada pod pojam „građanska i trgovačka stvar” u smislu te odredbe.
2. Članak 35. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da sud države članice kojemu je podnesen zahtjev za privremene mjere, odnosno mjere osiguranja, na temelju te odredbe nije dužan proglasiti se nenadležnim ako je sud druge države članice, koji je nadležan u pogledu glavne stvari, već donio odluku o zahtjevu o istom predmetu između istih stranaka.
3. Članak 35. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da zahtjev za privremene mjere, odnosno mjere osiguranja, treba ispitati s obzirom na pravo države članice suda pred kojim je postupak pokrenut i da mu se ne protivi nacionalni propis kojim se ne odobrava zahtjev za privremenu pravnu zaštitu koji se odnosi na tužbu u vezi s novčanim potraživanjem prema državi ili javnom tijelu.

⁽¹⁾ SL C 28, 25. 1. 2021.